

Petrovsky A. D.

student of higher education, Mykolaiv National Agrarian University, Ukraine

**СІЛЬСЬКА СПАДЩИНА ЯК ФАКТОР НАЦІОНАЛЬНОЇ
ІДЕНТИЧНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАДАХ
RURAL HERITAGE AS A FACTOR OF NATIONAL IDENTITY IN
TERRITORIAL COMMUNITIES**

Сільський світ, і в матеріальному та нематеріальному аспекті, є скарбницею культурної, природної та ландшафтної спадщини. У пошуках справжності людина припадає до свого стародавнього коріння, і шукає ідентичності в сільському світі. Ця спадщина повинне бути збережена, саме ми несемо за це відповідальність [1].

Україна, зокрема і Миколаївська область, має ідентичне багатство сільської спадщини, яка сформована внаслідок людської діяльності протягом тривалого періоду; виняткове різноманіття форм рельєфу, ландшафтів, кліматичних особливостей та сільськогосподарських культур. Наголошуємо, сільська спадщина має сучасний потенціал: культурний, природний, ландшафтний. Це компонент національної самосвідомості.

Спадщина, це потенційний запас, вона вже давно стала цінним ресурсом, і не обов'язково в комерційному сенсі, скоріше для виконання конкретних завдань та проектів у місцевих спільнотах. Відповідно, вона бере участь у стійкому розвитку, причому може виступати як продукт, фактор чи джерело розвитку [2].

В минулому сільська спадщина була представлена дуже вузьким поняттям. У це поняття зазвичай включалися будівлі, пов'язані з сільськогосподарською діяльністю, зокрема: лазні, млини чи каплиці інше. Але ж фахівці у сфері визначення спадщини віддають перевагу ширшому поняттю спадщини, до якого включають матеріальні та духовні елементи, які демонструють особливі взаємозв'язки, які згодом виникли між людським суспільством та його територією.

Ставлення до спадщини змінилося, історичними об'єктами стають ті предмети, які раніше вважалися простими інструментами. Змусити об'єкти «заговорити» допомагають архіви (міські, районні), інші центри документації: музеї, бібліотеки. Незайві дослідження на місцевості, інтерв'ю зі старожилами, вони дають змогу глибше зрозуміти їхнє походження та цілі.

Не зважаючи на те, що спадщину сприймають, як культуру місцевого співтовариства з своєю ідентичністю. Але спадщина може виявитися не затребуваною тими, хто не знає своїх предків [3]. Спадщина є загальною власністю і відповідальністю кожного: а) тих, хто народився у цій місцевості чи країні; б) усіх хто поділяє тією чи іншою мірою, даний набір суспільних цінностей. Тому спадщина пов'язує всіх користувачів на даній території, робить свій внесок у побудову ідентичності, якою визнається і шанується різноманітність культур.

Об'єкти спадщини невіддільні від практик, навичок та технологій, які пов'язані з ними, породжують їх та надають їм споконвічного значення [4]. При передачі спадщини потомству має бути зосередженість на її елементах та самих об'єктах спадщини. Можна запитати у себе, що важливіше - зберегти кований плуг, походження, конструкцію та використання якого невідомі, або ті навички та ноу-хау, які дозволять виготовити такий самий плуг? Правильно - забезпечити і те, й інше.

Форми спадщини, якими вони не були, характеризуються співвідношенням координат у часі та просторі. З точки зору часу, вона забезпечує зв'язок між минулим, яке воно містить і представляє, і майбутнім, в якому воно буде якимось чином використовуватися. З точки зору простору, йде маркування та приналежності до якоїсь території. Правильно розглядати спадщину у двох аспектах: а) аналіз компонентів просторового взаємозв'язку; б) аналіз використання спадщини у територіальних проєктах розвитку.

Державна влада не може зробити все, тому що в них є лише обмежені ресурси та можливості, обмежене і їхнє вторгнення до приватного сектору громади. Тому виявлення та турбота про спадщину покладаються головним

чином на місцеве населення. Потрібні кроки щодо вільного обговорення та схвалення колективного проєкту, який має об'єднати приватний та державний сектори.

Таким чином, сільська спадщина має оцінюватись як суспільне надбання, вона має потенційне багатство і може стати цінним ресурсом для місцевого населення. Відповідно, воно має стати частиною процесу сталого розвитку, оскільки за визначенням є продуктом, фактором та джерелом розвитку без руйнування чи небажаних наслідків, відповідає очікуванням суспільства, стає реальним вектором культурного та економічного розвитку місцевих територій.

Список використаних джерел:

1. Іваненко В. С. Історична та культурна спадщина Миколаївської області, як стратегія національної безпеки України // Розвиток територіальних громад: правові, економічні та соціальні аспекти : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції м. Миколаїв, 23-24 червня 2021 р. Миколаїв : МНАУ, 2021. С. 97-100. URL : <https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/9824>.
2. Курепін В. М. Морські охоронні природні території як елементи національної екологічної мережі України // Academician Leo Berg – 140 years: Collection of Scientific Articles, Bendery, March 12, 2021. Bendery, Moldova : Eco-TIRAS International Association of River Keepers, 2021р. С. 394-399. URL : <http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/8859>.
3. Іваненко В. С. Перспективи розвитку сільського зеленого туризму на Миколаївщині // Academician Leo Berg – 140 years: Collection of Scientific Articles Bendery, March 12, 2021 – Bendery. Moldova : Eco-TIRAS International Association of River Keepers, 2021. С. 110-115. URL : <http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/8863>.
4. Курепін В.М. Відновлення та збереження водних ресурсів Південного Бугу на Миколаївщині // Transboundary Dniester River Basin Management and EU Integration – Step by Step : Proceedings of the International Conference Chisinau, October 27-28 2022 / editor: Ilya Trombitsky; editorial and scientific conference

committee: Gheorghe Duca [et al.]. Chişinău : Eco-TIRAS, 2022 (Arconteh). С. 144-147. URL : <https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/11850>

Poberezhets Hanna

candidate of historical sciences, associate professor, associate professor of the department of ukrainian studies Mykolayiv national agrarian university, Ukraine

ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ КУЛЬТУРНИХ ЦІННОСТЕЙ У ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАДАХ DIGITALIZATION OF CULTURAL VALUES IN TERRITORIAL COMMUNITIES

У сучасному світі діджиталізація стала невід'ємною складовою розвитку суспільства. Технологічний прогрес відкриває нові можливості для збереження, популяризації та управління культурною спадщиною. Для територіальних громад України, які прагнуть зберегти свою унікальну ідентичність та розвивати культурний потенціал, діджиталізація культурних цінностей стає важливим інструментом, що сприяє інтеграції до сучасного інформаційного суспільства.

Діджиталізація культурних цінностей включає процес оцифрування матеріальних та нематеріальних об'єктів культурної спадщини, створення цифрових архівів, баз даних, а також забезпечення доступу до цих ресурсів через інтернет-платформи. Оцифрування рідкісних документів, фотографій, рукописів та інших артефактів дозволяє мінімізувати ризики їх втрати через фізичне пошкодження або знищення. Створення онлайн-музеїв, віртуальних турів та мобільних додатків відкриває доступ до культурної спадщини для широкої аудиторії, включаючи міжнародну спільноту. Цифрові ресурси сприяють поширенню знань про історію та культуру регіону серед молоді, а також науковців. Популяризація унікальних культурних об'єктів через цифрові канали може сприяти розвитку туризму, залученню інвестицій та підтримці місцевих креативних ініціатив [1].